

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró felperes neve (felperes címe) felperesnek a Németh és Palatics Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Palatics Edit ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. október 22. napján kelt 65.P.24.807/2013/30. számú ítéletével szemben az alperes részéről 31. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 60.000 (hatvanezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes becsületét és jóhírneve védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a ...-i számában „...” címmel megjelent írásában valótlanul híresztelte a felperesről, hogy a rendszerváltás előtt a III/III-as Főcsoportfőnökségen belül állambiztonsági ügyek vizsgálatában működött közre.

Kötelezte az alperest, hogy a felperestől mindezért magánlevélben kérjen elnézést az ítélet jogerőre emelkedését követő 8 napon belül, továbbá fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 750.000 forint kártérítést, és ezen összeg után 2013. október 8. napjától az ítélet jogerőre emelkedése napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki kamatot. Ezt meghaladóan a bíróság a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest és az alperest, hogy fizessenek meg a Magyar Államnak külön felhívásra 60.000-60.000 forint eljárási illetéket. Megállapította, hogy egyéb költségeiket a felek maguk viselik.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában idézte a régi Ptk. 75. § (1) bekezdését, 76. és 78. §-át, a Pp. 164. § (1) bekezdését, és 206. § (1) bekezdését.

Megállapította, hogy a per tárgyát képező írás valótlan tartalmú állítást tartalmaz a vonatkozásban, hogy a felperes a III/III-as Csoportfőnökségen belül állambiztonsági ügyek vizsgálatában működött közre. Bár az alperes arra hivatkozott, hogy megbízható forrásból szerezte értesüléseit, ezen állítását azonban nem bizonyította, így megsértette a felperes becsületét és jóhírnevét.

Az elsőfokú bíróság utalt rá, hogy a közlés valótlanosságát a bíróság korábban, a felek között

folyamatban volt sajtó-helyreigazítási perben is megállapította.

Köztudomású tényként értékelte, hogy a III./III. Főcsoportfőnökséggel való összefüggésbe hozatal becsületet és jóhírnevet egyaránt sértő. E körben leszögezte, hogy ugyan az alperesi lapban megjelent cikk szerzője tanúként úgy nyilatkozott, hogy presztízs volt a III. Főcsoportfőnökségen belül a III./III. Csoportfőnökségen dolgozni, a társadalmi megítélést szem előtt tartva azonban az állapítható meg, hogy az átlagemberek a III. Főcsoportfőnökségnél tevékenykedőket besúgóként értékelik. Találó kifejezésnek ítélte ... tanú azon előadását, hogy ez „hitványító jelző”, így a valótlan tartalmú kijelentés sértő jellegét is megállapította.

Objektív szankcióként - tekintettel arra, hogy a helyreigazítás közzétételére 2010 augusztusában sor került -, az alperest személyes bocsánatkérésre kötelezte.

A nem vagyoni kártérítési igény körében azt állapította meg, hogy a 2 millió forintos igény eltúlzott, annak mértékét 750.000 forintban látta indokoltnak megállapítani.

A kártérítés összegének meghatározásakor több körülményt értékelt, ezek között elsőként azt, hogy köztudomású tény, hogy a III./III. Csoportfőnökséggel való igaztalan összefüggésbe hozatal a társadalmi megítélés szerint negatív tartalmú. E körben értékelte, hogy ez az összefüggésbe hozatal a felperes politikai pályáját is kettétörte. Nem állapította meg ugyanakkor tényként azt, hogy az alperesi írásban foglaltak miatt nem került sor a felperes Európai Parlamentbe való kijuttatására, álláspontja szerint ezt a tanúk vallomása sem támasztotta alá.

Rögzítette e körben, hogy a felperes politikai respektje a ... felől mindenképpen romlott, a ... szavazótáborában is. Figyelemmel volt ennek megállapításakor arra is, hogy az alperesi cikk utolsó bekezdése utal a ... a III. Csoportfőnökség korábbi munkatársaival kapcsolatos álláspontjára.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperesre ez az igaztalan vád súlyosan ráégett, magyarázkodni kényszerült, az általa képviselt szakszervezet tagjai, ha nem is szemtől szembe, de jogi munkatárson keresztül magyarázatot kértek.

Emellett figyelembe vette a kijelentés tárgyi súlyát is a felperes társadalmi megítélése szempontjából, utalva arra, hogy a felperesnél mint érdekképviseleti vezetőnél a becsület, jóhírnév védelme fokozottabb jelentőséggel bír, a felperes hitelességét, szavahihetőségét érintő sajtóhíradásokat fokozottabb figyelem kíséri, így az alperesi igaztalan közlés károsító hatása nagyobb mértékű a felperesnél, mint egy társadalmilag kevésbé ismert, elismert személynél.

Figyelemmel volt arra is az elsőfokú bíróság, hogy az alperesi közlés - időzítésnél fogva - alkalmas lehetett a felperes politikai karaktergyilkosságára. Álláspontja szerint ezt nem cáfolja az sem, hogy a 2010-es választásokkor ismét felmerült a felperes és a ... kapcsolata. A felperes szempontjából mindenképpen nagy súllyal bírhatott a ... - a június 7-i választás előtti - időzítés, így indokoltnak tartotta magasabb összegű kártérítés megállapítását.

Figyelembe vette továbbá azt is, hogy bár vagyoni kártérítési igénye a felperesnek nem volt az elmaradt jövedelmét érintően, egy lehetséges külföldi képviselői munka azonban a felperes társadalmi presztízsét növelte volna, de ettől is elesett a felperes az alperesi hírnévrontó közlés okán. A kamatfizetésre kötelezésről a felperes kérelmének megfelelően a Pp. 215. §-ának figyelembevételével határozott.

A pernyertesség-pervesztesség arányát 50-50%-nak tekintette, így a feleket az eljárási illeték megfizetésére fele-fele arányban kötelezte azzal, hogy a felmerült költségeiket a felek $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ -ed arányban viselik.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és elsődlegesen a felperes keresetének teljes egészében való elutasítását, másodlagosan azt kérte, hogy amennyiben az elsődleges kérelemnek a Fővárosi Ítéletábrla nem adna helyet, úgy a felperes részére megítélt nem vagyoni kártérítés összegét mérsékelje.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet jogsértő. A Fővárosi Törvényszék ugyanis az ítélete meghozatala során nem vette figyelembe azt a körülményt, hogy a felperes által sérelmezett közlés

már bevezetőjében rögzíti saját állítása, - miszerint a felperes III/III-as ügynök volt -, felperes általi cáfolatát. Előadása szerint a sajtó kötelezettsége, hogy valósághűen tájékoztassa az olvasókat.

Hivatkozott arra, hogy az alperesi újságíró tanúként előadta, hogy az információ számára megbízható, hiteles forrásból származott, illetve a felperest is megkérdezte az információról a cikk megjelenése előtt, azonban a felperes kitérő választ adott a közlésre. A cikk ennek ellenére is egyértelműen azt tartalmazza, hogy a felperes cáfolta az információt. Ennek értelmében a közlés - tekintettel arra, hogy mind az alperesi értesítéseket, mind a felperes álláspontját rögzíti -, nem sértheti a felperes személyhez fűződő jogait.

Amennyiben azonban a Fővárosi Ítéltábla úgy ítélné meg, hogy az alperesi közlés megsértette a felperes személyhez fűződő jogait, úgy álláspontja szerint az elsőfokú ítéletben megállapított 750.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés eltúlzott, és bizonyítékokkal nem alátámasztott.

Megjelölte azokat a körülményeket, amelyeket az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés megállapítása során figyelembe vett, elsőként azt, hogy az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperes politikai respektje mindenképpen romlott, a ... szavazótáborában is. Előadása szerint ennek ellentmond ... tanúvallomása, a tanú ugyanis kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy tartották magukat a felperes listán szereplő ... helyéhez, noha lehet, hogy jogilag még lett volna lehetőség módosításra. A tanú azt sem tudta felidézni, hogy felmerült-e annak lehetősége, hogy a felperest levegyék a listáról, noha - amennyiben az alperesi közlést valóban olyan súlyosan értékelte a ... vezetősége -, ez nyilvánvalóan olyan jelentősen felmerült volna a párton belül, hogy arra a tanúnak emlékeznie kellett volna. A tanú azt sem tudta egyértelműen összefüggésbe hozni az alperesi közléssel, hogy a felperes nem került kiküldetésre a megüresedett helyre és azt sem tudta megfogalmazni, hogy ha a ... bizalma megrendült a felperes felé, akkor miért léptek szövetségre a ... a cikk megjelenését követően, ami egyértelműen azt támasztja alá, hogy az ítélet indokolásával ellentétben a felperes politikai respektjét a közlés nem érintette.

A tanú vallomásában előadta továbbá, hogy meglepetésszerű győzelmet aratott a ... a választáson, mely meglepetésszerű győzelem nyilvánvalóan nem következhetett volna be, ha a ... helyen induló felperesről megjelent cikk valóban megrendítette volna a bizalmat a felperes irányába a választópolgárok részéről. Hovatovább a tanú azt is mondta, valószínűleg több parlamenti helyet szereztek volna meg, ha nem csak 22, hanem 24 főt delegálhatott volna Magyarország. Ez, illetve a tanúvallomás egésze bizonyítja, hogy a ... kifejezetten elégedett volt a választási eredményekkel, az előzetes várakozásoknál jobban teljesítettek, így nem merülhet föl, hogy a felperes az alperesi cikk folytán nem került be az Európai Parlamentbe.

Maga a tanú adta elő, hogy a ... súlyos megítélés alá esik, ha valaki ügynök volt, erkölcsi megbélyegzés, megvetés illeti, azonban a felperest nem érték a tanú előadása szerint hátrányok a ... való kapcsolatában, így tehát nem került alátámasztásra, hogy a felperest a közlés hatására hátrányosan ítélték volna meg, esetleg megbélyegezték volna.

Hivatkozott arra is az alperes, hogy az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes megítélése mindenképpen negatívvá változhatott, figyelemmel a cikk utolsó bekezdésében foglaltakra is. Előadása szerint a cikk utolsó bekezdése egyrészt nem a felperesről szól, másrészt azonban az a körülmény, hogy más személy mandátumát a ... minden fórumon támatta, a felperes listás helyét azonban megtartotta, sőt a cikk megjelenését követően léptek szövetségre a felperes által vezetett szakszervezettel, mindenképpen ellentmond az ítélet indokolásában foglaltaknak.

Az elsőfokú bíróság azon megállapítására vonatkozóan, hogy érdek-képviseleti vezetőként becsülete, jó híre fokozott igény a felperes részéről, az alperes azt adta elő, hogy ... tanú vallomása szerint a felperessel szemben durva hangvétellű sajtótámadás indult, melynek hatására bűncselekménnyel is vádolták a felperest, de egyik tanú sem tudta elkülöníteni, hogy ha a felperes becsülete, jóhírneve sérült volna, az mennyiben tudható be az alperesi cikknek, és mennyiben annak, hogy az egész sajtó foglalkozott a felperessel, illetve az ellene indult büntetőeljárással. A felperest a cikk megjelenését követően, ..., folytatólagosan elkövetett bujtogatás miatt bűnösnek ítélte a

Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa, amely eljárás folyamatban léte és nagy nyilvánossága - álláspontja szerint - sokkal inkább volt alkalmas a felperesről kialakult vélemény negatív befolyásolására, mint az az alperesi közlés, amely egyúttal tartalmazta a felperes cáfolatát is.

Az elsőfokú bíróság azon megállapítása vonatkozásában, hogy a felperes „politikai karaktergyilkosságára” lehetett alkalmas a közlés, azt adta elő, hogy az a tény, miszerint a 2010-es választásokkor ismét felmerült a felperes neve a ..., egyértelműen cáfolja a karaktergyilkosságot.

Hivatkozott arra is, hogy a kártérítés megállapításakor ok-okozati összefüggést kell bizonyítani a felperesnek a közlés és az őt ért kár között, azonban itt épp az történt, hogy a felperest nem érte ilyen jellegű kár, még ha a közlés alkalmas is lehetett volna a felperes politikai karaktergyilkosságára, ennek bekövetkeztét a felperes nem bizonyította.

Előadása szerint a felperes semmilyen módon nem bizonyította azt sem, hogy az alperesi cikk folytán nem választották meg Európai Parlamenti képviselőnek, így ezen körülményt, illetve azt, hogy egy lehetséges külföldi képviselői munka növelte volna felperes társadalmi presztízsét, az elsőfokú bíróság által hivatkozottakkal ellentétben, a nem vagyoni kártérítés megállapításakor nem lehet értékelni.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mind a jogalap, mind az összezszerűség tekintetében helytálló döntést hozott.

A Fővárosi Ítéletábrá az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint csupán a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül. Ebben a körben eljárva megállapította, hogy az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján helyesen állapította meg a tényállást, amelyre alapított érdemi döntése is helytálló volt, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint - kis részben eltérő indokolással - helybenhagyta.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése kimondja, hogy a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak.

A 76. § szerint a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen az egyenlő bánásmód követelményének megsértése, a lelkiismereti szabadság sérelme és a személyes szabadság jogellenes korlátozása, a testi épség, az egészség, valamint a becsület és az emberi méltóság megsértése.

A 78. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés értelmében a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel vagy való tény hamis színben tüntet fel.

A perbeli cikk megjelenésekor hatályos, a sajtóról szóló 1986. évi II. törvény (Stv.) 2. § (1) bekezdése szerint a sajtó feladata - a hírközlés más eszközeivel összhangban - a hiteles, pontos és gyors tájékoztatásról való gondoskodás.

A 3. § (1) bekezdése szerint a sajtószabadság gyakorlása nem járhat mások személyhez fűződő jogainak sérelmével.

A személyiség megvalósulásának fontos feltétele, hogy a társadalom tagjait valóságos értékük szerint ítéljék meg. A személy jóhírnevét sértik a valótlan, a valóságot meghamisító olyan tényállítások, amelyek hátrányosan befolyásolják a személy objektív társadalmi értékelését. A valótlanyságot objektíve kell vizsgálni, nincs jelentősége annak sem, hogy a jogsértő tévedett, jóhiszeműen járt el.

Ha a véleménynyilvánítás más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására

alkalmas vagy kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, az becsületsértést valósít meg.

A mástól szerzett értesülés továbbadása, közvetítése ugyanúgy sérti a személy hírnevét, mint a közlő saját állítása. Az idegen forrásból származó, hírnévrontó közlés is jogsértő, akkor is, ha a közlő - a valótlanyságról esetleg nem is tudva - hűen ismerteti más személy nyilatkozatát, kijelentését.

Az alperesi fellebbezésekben foglaltakra figyelemmel hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a sajtó felelőssége a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alapján objektív, ezért nincs jelentősége annak, hogy a jogsértő magatartás tanúsítása során felróhatóan járt-e el, magatartása jó- vagy rosszhiszeműnek minősül.

Az objektív felelősség alól a sajtó csak akkor mentesülhet, ha a jogosult hozzájárulása a személyhez fűződő jog sérelmének megállapítását kizárja [Ptk. 75. § (3) bekezdés], illetve ha a sajtó az általa közölt vagy híresztelt tény valóságát bizonyítja (Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalás).

A jelen per tárgyát képező, felperes által sérelmezett közlés - a cikk tartalma és a cikket jegyző újságíró tanúkénti előadása szerint is - a felperes munkatársa, magas rangú rendőr elmondásán, nyilatkozatán alapul, az alperes tehát meg nem határozható - bár általa megbízhatónak, hitelesnek tekintett - forrásból származó értesülést osztott meg a közvéleménnyel. Ezen információ valóságtartalmát kellett a perben az alperesnek bizonyítania a Pp. 164. § (1) bekezdése és a Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalása alapján, ezen kötelezettségének azonban nem tudott eleget tenni.

A perbeli írás valóban - már a bevezetőjében - utal a felperes újságírónak adott válaszára, arra, hogy a felperes cáfolta az információt, ez azonban nem jelent megfelelő ellensúlyt a sérelmezett közléssel szemben, a felperesi válasz ismertetése nem jelenti azt, hogy az alperes saját állítása cáfolatát közölte volna a cikkben, az nem tekinthető egyenértékű cáfolatnak, illetve nem teszi meg nem történtté a valótlan tény híresztelését. Az alperesi cikkben foglalt sérelmes közlés valóságának bizonyítására az sem volt alkalmas, hogy az megjelölte, hogy a felperes hol dolgozott, mivel foglalkozott a kérdéses időszakban.

Az alperesnek tehát nem sikerült bizonyítania a közlés valóságát, így az objektíve valótlan tartalmat hordoz, ami egyben sértő jellegű is. Az ilyen közlés nem vonható a sajtó tájékoztatási kötelezettségének körébe, ezért a jogsértés megállapítása az alperes vonatkozásában megalapozott volt.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben a felperesnek olyan nem vagyoni hátránya keletkezett, amely megalapozta a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdése szerinti nem vagyoni kártérítés megítélését.

A felperes abban jelölte meg nem vagyoni kárát, hogy a sérelmes közlés politikai, közéleti pályafutására negatív kihatással volt, kiindulópontja volt további kálváriájának, egész életére, élete minden területén való megítélésére kihatott rendkívül negatív előjellel, személyét hiteltelenné, őt minden jogkövetkezmény nélkül végzálhatóvá tette, egzisztenciális hátrányt is okozott számára.

A per tárgyát képező jogsértő közlés, a III/III. Csoportfőnökségen belül állambiztonsági ügyek vizsgálatában való részvétel, - az alperesi állítással ellentétben - nem vitásan a társadalom jelentős részében negatív megítélést kiváltó, a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján további bizonyítást nem igénylő, köztudomású tény. Ennek a felperessel való összekapcsolása alkalmas a felperes hátrányos megítélésének kialakítására, és megnehezíti mind a társadalmi életben, mind a magánéletben való részvételét.

Amennyiben a közéletben résztvevő személy a jogsértés miatt elveszíti a közösség bizalmát és magyarázkodásra kényszerül, az számára nem vagyoni hátrányt jelent.

A köztudomású tényen túl az eljárás során tanúvallomások is igazolták, hogy a perbeli jogsértő közlés konkrét hátrányt okozott a felperes számára. ... tanú vallomása alátámasztotta a felperest ért pszichés károsodást, a felperessel kapcsolatban a ... tagok részéről, valamint a ... belül felmerült

kétkedést. Megállapítható volt továbbá az is, hogy a felperessel szembeni bizalom megrendült, ez pedig az alperesi nem vagyoni kártérítési felelősséget megalapozza.

... és ... tanúk vallomásai alátámasztották a felperes ... belüli megítélésének romlását, a felé megnyilvánuló rosszsallást, azt azonban nem, hogy a felperest ezen sértő közlés hatására nem választották meg európai parlamenti képviselőnek. A felperes megítélésének romlását egyébként ... tanú sem csak a perbeli sérelmezett közléssel látta összefüggésben állónak, hanem azzal is, hogy a felperessel szemben durva hangvételi sajtótámadás indult, aminek keretében bűncselekmény elkövetésével is megvádolták. ... tanú is elmondta, hogy nem csak az alperes, de más sajtóorgánumok is kikezdték a felperest, mely írások nem a III/III.-as múlttal voltak kapcsolatosak.

Az európai parlamenti választás során a választók pártlistákra és nem konkrét személyekre adják le a szavazatukat. A listán a felperes - a perbeli cikk megjelenése ellenére is - változatlanul a ... helyen szerepelt, a ... azonban csak 3 parlamenti helyet szerzett. ... tanú vallomása szerint a listát jogilag még lehetett volna módosítani a perbeli cikk megjelenését követően, de nem emlékezett, hogy ez komolyan felmerült volna, illetve azért is tartották magukat ehhez, mert a felperesnek megígérték a ... helyet.

Mindezek alapján a perbeli írás megjelenése és a között, hogy a felperes nem szerzett európai parlamenti mandátumot, az okozati összefüggés nem állapítható meg, mint ahogy a rendelkezésre álló adatok alapján az sem, hogy a perbeli cikk hatására nem léptettek vissza senkit a felperes javára az európai parlamenti képviselőségtől.

Ugyanez vonatkozik a felperes „politikai karaktergyilkosságára” is. Az, hogy a felperes politikai pályafutása a sérelmezett cikk miatt alakult az általa előadott módon, a perben nem nyert bizonyítást. Hiányzik tehát a kártérítés megállapításának egyik konjunktív feltétele, az okozati összefüggés.

Helytelenül foglalt állást az elsőfokú bíróság akkor, amikor az európai parlamenti mandátum „elvesztése” miatti jövedelemkiesést, illetve azt, hogy egy ilyen munka a felperes társadalmi presztízsét növelte volna, a nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározásánál figyelembe vette. Az elmaradt jövedelem a vagyoni kártérítés egyik eleme, annak nem vagyoni kártérítési igénybe való burkolása, ilyen módon való érvényesítése nem lehetséges. Az elsőfokú ítélet ellentmondásos is e tekintetben, ugyanis először azt rögzíti, hogy tényként nem állapította meg, hogy az alperesi írásban foglaltak okán nem került sor a felperes kijuttatására, később mégis a nem vagyoni kártérítés mértéke szempontjából jelentős körülményként értékeli azt.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (3) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg az alperesek által fizetendő nem vagyoni kártérítés összegét, az a másodfokú bíróság megállapítása szerint, a fent kifejtettek alapján sem tekinthető eltúlzottnak, a felperest ért, köztudomású tényként értékelhető hátrányok is megalapozzák az elsőfokú bíróság által megállapított 750.000 forint nem vagyoni kártérítést, olyan adat pedig, ami a felülmérlegelést megalapozta volna, nem volt megállapítható.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a másodfokú eljárásban is elvesztett lett. A felperesnek fellebbezési perköltsége nem merült fel, míg a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket - elvesztessége folytán - az alperes köteles viselni a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésének megfelelően.

Budapest, 2016. szeptember 22.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.

a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő